

ontbijttafel gezeten, in hun huis in de Nieuwstraat. Het ontbijt was afgeloopen en mijnheer, die de literatuur over zijn vak trouw bijhield, verdiept in eene *Verhandeling over het aderlaten en deszelfs toevallen, ten nutte der heelkundige leerlingen 't saamgesteld, door W. Leurs*. De verhandeling viel blijkbaar niet in zijn smaak; hij was nog een dokter van den ouden stempel en had met al die zich op den voorgrond dringende jongelui niets op. Hij legde dan ook weldra het boekje neder, zeggende: „Om schielijk bekend te worden, moet een dokter tegenwoordig een boek schrijven, een koets aanleggen, vroedmeester of naturalist zijn.” Toen wendde hij zich tot de kopjes omwasschende dames, om iets te vernemen omtrent den maaltijd welke dien middag ten zijnent zou gegeven worden; zelf ging hij geheel op in zijn bestuurslidmaatschap der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen, zijn bibliotheek en zijn verzameling van zeldzaamheden, zoodat men hem dan ook eerst op den dag zelve van een feest de namen der genoodigden mededeelde.

„Wie zijn de gasten?” vroeg hij. En zijn vrouw, een goed geconserveerde blondine van vijf en veertig jaar, hief aan, het kopje waarmede zij bezig was op tafel zettend en op de vingers tellend: „We hebben juffrouw Doorzicht — ik weet dat je haar vervelend vindt, maar ze was altijd zoo lief voor de kinderen toen die nog klein waren en we moesten haar bepaald vragen. En mevrouw Noordhuijs, die eerst bedankt had omdat ze een tante overkreeg, maar gisteravond heeft ze laten vragen of ze nog kon komen, want dat de tante niet kwam, en toen heb ik geantwoord dat er geen bezwaar tegen was. Dan hebben we Mientjes vriendin, Leentje Dekker, die docht me nogal aardig voor de jongelui nu ze weer uitgaat omdat de rouw over haar grootmoeder voorbij is. En dan dominee Geurig, die binnenkort Parijs denkt te bezoeken, wanneer hij tenminste zijn beurten bezorgd kan krijgen. Dan nog den vaandrige Hofland, die zoo graag van garnizoen veranderen zou omdat hij te orangistisch is voor den Haag, anders dan zijn broer in Utrecht, maar die leven dan ook als hond en kat. En eindelijk mijnheer Blijleven, die altijd zoo grappig en geestig is; dien zetten we naast mevrouw Noordhuijs; dat is net een goed span. En” — hier nam zij het kopje weder op en verloor hare voordracht veel van de tot dusver daaraan eigene levendigheid — „mijnheer Veldenaar; die is toch nog zoo wat van de familie en als er maar niet over politiek gesproken wordt, is hij wezenlijk een heel schappelijk man.”

De dokter had uit den omvang der met radde tong uitgesproken echtelijke mededeelingen al aanstonds vermoed, dat er aan het gezelschap iets haperde. Zijne vrouw wilde hem blijkbaar in den aanvang vermoeien, ten einde hem voor het slot minder ontvankelijk te maken. Dit echter was niet gelukt; hij had gedurende eene jarenlange huwelijkspraktijk de gewoonte aangenomen, uit soortgelijke inlichtingen zijner echtgenoot slechts het ter zake dienende op te nemen en het overige, gelijk slakken bij het gieten van metaal, als waardeloos af te schuimen. Op het slot kwam het aan en met het slot was hij niet tevreden. Hoe kwam zijn vrouw er toe, den heftigen patriot Veldenaar te vragen in gezelschap van louter orangisten? Tot nog toe had men